

OLGA VAN DER MEER

**Meer dan
gewoon verliefd**

Liefdesroman

UITGEVERIJ GLB
DEVENTER

HOOFDSTUK 1

‘Eindelijk, onze eigen studio. Ik kan niet wachten om met inrichten te beginnen.’ Enthousiast kneep Louise Veenkamp haar zus Lorena in de arm.

‘Au.’ Met een pijnlijk gezicht wreef Lorena over de gekwetste plek. ‘Ik heb inderdaad liever dat je inricht dan knijpt.’

‘Ach, watje. Een beetje meer enthousiasme mag wel.’

‘Ik ben razend enthousiast.’ Lorena keek om zich heen in de nu nog lege ruimte. De muren waren mat wit geschilderd, de houten vloer was perfect gelegd en het houtwerk zat strak in de verf. ‘We hoeven er vrijwel niets aan te doen, behalve dan onze eigen stempel erop drukken.’

‘Perfect voor ons dus. We hebben allebei twee linkerhanden als het op klussen aankomt.’ Louise grijnsde breed. ‘Ik dacht eraan om hier de fotoruimte te maken.’ Ze wees naar de linkerkant van de ruimte. ‘Dat is dicht bij dat kamertje, waar we een kleedruimte van kunnen maken. Het kamertje aan de andere kant kunnen we dan mooi gebruiken als kantoor. Daar zit een enorme inbouwkast in.’

‘Lijkt me een prima plan.’ Lorena liep naar

het bewuste kamertje en keek keurend om zich heen. ‘Hier past wel een dubbel bureau in. Wanneer gaan we beginnen?’

‘Nu. We kunnen sowieso beginnen met het overbrengen van al ons materiaal, dan struinen we daarna het internet af om het benodigde meubilair te zoeken,’ stelde Louise voor. ‘Zoveel hebben we niet nodig. Twee bureaus, misschien een ladekastje erbij en wat stoelen voor mensen die meekomen en die moeten wachten tijdens het maken van een reportage.’

‘En een tafel,’ bedong Lorena. ‘En niet te vergeten keukenspullen. Een koffiemachine, bekers, dat soort dingen. We kunnen moeilijk alles vanuit jouw keuken thuis overhevelen naar onze studio, dan heb je zelf niets meer over.’

‘Onze studio,’ herhaalde Louise met glanzende ogen. ‘Wat klinkt dat, hè? Dit is echt stukken beter dan die kamer in mijn huis die we nu gebruiken.’

‘Stukken duurder ook. Het wordt hard werken om die kosten terug te verdienen.’

‘Alsof we dat erg vinden,’ zei Louise licht spottend. ‘We zijn aan het werk, we praten over ons werk of we zijn voorbereidingen aan het treffen om te werken.’

‘Waarschijnlijk wordt dat nog erger nu we deze ruimte hebben. Een echte studio,’ was Lorena het met haar zus eens.

‘Dat is het voordeel van het feit dat we beiden geen kinderen hebben, we kunnen onze aandacht volledig op ons werk richten.’ Louise ging, bij gebrek aan een stoel, op de grond zitten en pakte haar laptop uit haar tas. Die had ze altijd bij zich, ongeacht waar ze naar toe ging. ‘Dit bedrijf is ons kindje. Of jij en Leo moeten al plannen in die richting hebben? Je bent nu... wat is het, zesentwintig?’

‘Zevenentwintig.’

‘En hoeveel kinderen wil je?’

‘Achtendertig.’

‘Wat?’ De mond van Louise zakte open in verbazing.

‘Sorry.’ Lorena grijnsde. ‘Ik dacht dat je wilde vragen wanneer ik kinderen wil. Op mijn achtendertigste dus, op zijn vroegst. Misschien wel helemaal nooit.’

‘Dat is nieuw voor me. Is Leo het daar mee eens?’

Lorena haalde haar schouders op.

‘Niet echt. Hij wil het liefst morgen vader worden, met mij in de rol van fulltime moeder en zichzelf als de grote, sterke kostwinner.’

‘Uit welke eeuw stamt Leo?’ informeerde Louise sarcastisch.

Lorena schoot in de lach. ‘Precies datzelfde heb ik hem ook gevraagd. Hij zei daarop dat de tijdgeest weliswaar verandert, maar dat niet alle veranderingen ook verbeteringen zijn. Er is niks mis met een traditioneel gezin, vindt hij.’

‘Daar is ook niks mis mee, mits je er allebei hetzelfde in staat. Volgens mij is dat bij jullie absoluut niet het geval.’

‘Klopt. Dat is een discussie waar we dus nog lang niet uit zijn. De eerste jaren hoef je je daar in ieder geval nog geen zorgen over te maken, ik ga me volledig storten op het succesvol maken van ons bedrijf. En jij?’

‘Ik doe met je mee,’ knikte Louise. ‘Om kinderen te kunnen krijgen heb ik namelijk eerst een man nodig en die is nog niet in het vizier.’

‘Dat kan iedere dag zomaar veranderen.’

‘Dat is het laatste waar ik me mee bezig wil houden. Kom zitten, dan maken we een lijst van alles wat we nodig hebben.’

Louise tikte naast zich op de grond en Lorena deed gewillig wat ze vroeg.

‘Je bent al dertig,’ kon ze toch niet nalaten nog even te zeggen.

‘Pas dertig,’ verbeterde Louise haar. ‘Naar

jouw maatstaven gerekend heb ik dus nog acht jaar de tijd. Kom kijken nu. Deze week is het rustig, maar volgende week hebben we heel wat afspraken staan, dus het is nu zaak om zo snel mogelijk door te pakken en deze studio gebruiksklaar te maken. Over het krijgen van kinderen kunnen we altijd nog praten als we vrij zijn.'

'Of we hebben het er gewoon niet over,' stelde Lorena voor. Dat gespreksonderwerp was bij haar thuis tenslotte al vaak genoeg aan de orde, dacht ze een tikje wrang bij zichzelf. Leo bleef er maar op hameren dat ze niet te lang moesten wachten met het stichten van een gezin. Volgens hem was achtentwintig de meest ideale leeftijd om voor het eerst moeder te worden, want dat had hij ooit gehoord in een televisieprogramma. Hij liet geen gelegenheid voorbijgaan om haar daar op te wijzen. Hij zei altijd dat hij haar beslissing om nog een paar jaar te wachten respecteerde, maar daar gedroeg hij zich niet naar.

De twee zussen werkten die middag hard door om hun net gehuurde studio zo snel mogelijk gebruiksklaar te maken. Het feit dat er niets aan opgeknapt hoefde te worden was een gelukje voor ze. Deze ruimte was enkele

maanden geleden, na het opleveren van deze bedrijfsflat, verhuurd aan een ander bedrijf, maar de eigenaar daarvan had kort daarna een ongeluk gekregen en moest zich noodgedwongen terugtrekken, vlak nadat hij de ruimte had geschilderd en de vloer had gelegd.

‘We schieten al lekker op. Nog twee keer rijden, denk ik, dan staan alle spullen die we al hebben hier,’ pufte Louise aan het eind van de middag. Ze streek een haarlok van haar voorhoofd.

‘Dat doen we morgen,’ besloot Lorena. ‘Nee, niet tegenstribbelen. Morgen hebben we geen afspraken staan, dus kunnen we de hele dag door. Het heeft geen nut om ons nu over de kop te werken. We gaan naar huis, douchen en eten. Volgens mij stink ik naar zweet.’ Ze snuffelde overdreven aan haar shirt en trok een vies gezicht.

‘Oké, je hebt gelijk,’ gaf Louise toe. Zij ging altijd het liefst met haar bezigheden door tot alles af was, maar ze begreep dat dit nu onzinnig was. Ze waren al zo’n eind, de dag erna konden ze dat op hun gemak af krijgen. Ze pakte haar tas en laptop en samen liepen ze naar de liften, die zich halverwege de gang bevonden.

‘Het is niet te hopen dat we ooit een stroom-

storing krijgen,' peinsde Lorena terwijl ze in de eerste lift stapten. 'Eenentwintig verdiepingen zie ik mezelf niet lopen. Het is jammer dat er geen bedrijfsruimte vrij kwam op de begane grond. We lopen nu de klanten met hoogtevrees en claustrofobie mis.'

'Maar we krijgen er een fantastisch uitzicht over de stad voor terug. Als mensen dat willen kunnen we ze fotograferen voor dat grote raam, met de stad op de achtergrond.'

'Dat zal best mooi zijn, ja,' beaamde Lorena.

Met de afspraak om de volgende ochtend om acht uur te starten liepen ze allebei naar hun eigen auto. Louise kon het die avond echter niet laten om, na het douchen en nadat ze wat gegeten had, opnieuw op haar laptop naar meubels en andere benodigdheden voor hun nieuwe studio te speuren. Ze vond het altijd moeilijk om haar werk los te laten, zeker in dit geval. Haar handen jeukten om de studio zo in te ruimen als het plaatje dat ze in haar hoofd had. Na enig zoekwerk vond ze exact de bureaus die ze wilde hebben. In de juiste maat, zodat ze er precies twee van kwijt konden in de ruimte die daarvoor bestemd was, met veel opbergruimte, van een mooie houtsoort en ook nog voor een heel leuk prijsje. In ieder geval

lager dan het bedrag dat ze ervoor hadden uitgetrokken. Ze stuurde een link naar Lorena, in de hoop dat ze haar mail meteen zou openen en erop zou reageren. In dat geval kon ze de bureaus diezelfde avond nog bestellen. Het bleef echter stil van Lorena's kant. Louise bedwong de neiging haar zus te bellen en sloot in plaats daarvan met een zucht haar laptop af. Enkele maanden geleden hadden ze afgesproken elkaar 's avonds alleen over het werk te bellen als het om iets dringends ging, omdat ze zichzelf erop betrappt hadden dat ze vrijwel geen andere gespreksonderwerpen meer bezigden. Hun privélevens waren zodoende altijd doorspekt met werk, iets waar vooral Leo, de vriend van Lorena, moeite mee had.

De volgende ochtend stond Lorena om tien voor acht bij Louise op de stoep om de achterkamer, die tot dan toe als hun studio had gefungeerd, verder leeg te halen.

‘Heb je je mail al gezien?’ was het eerste wat Louise vroeg.

‘Natuurlijk niet.’ Lorena gaapte ongegeneerd. ‘Het is nog niet eens acht uur.’

‘Ik heb de perfecte bureaus gevonden, maar wilde ze niet bestellen zonder jouw medeweten.’

‘Je hebt dus weer de hele avond achter de computer gezeten,’ begreep Lorena. ‘Je weet wat vrije tijd betekent, toch?’

‘Ik heb nu eenmaal geen man die me ’s avonds afleidt,’ grinnikte Louise.

‘Daar moeten we dan eens voor gaan zorgen. We werken nu in een kantoorflat van vijftieng verdiepingen. Ergens in dat gebouw moet toch een leuke man voor je rond lopen.’

‘Ik ben te kritisch, denk ik. Alle leuke mannen zijn getrouwd, homo of priester,’ kapte Louise die opmerking af. Lorena zei vaker iets in die richting, maar zij zat niet te wachten op hulp van haar zus op het gebied van de liefde. ‘Kijk nu eerst even naar die site, als jij het er ook mee eens bent kunnen we ze bestellen.’

‘Deze zijn inderdaad perfect,’ beaamde Lorena. ‘Bestellen maar dus. Weer iets wat we af kunnen strepen van ons lijstje.’

Weer werkten ze de hele dag hard door en het resultaat mocht gezien worden. Op enkele meubels na was hun studio die avond klaar voor gebruik. De twee zussen gaven elkaar een welgemeende *high five*.

‘Nu de klanten nog, dan kunnen we de huur tenminste betalen,’ grinnikte Lorena.

‘Ik heb komende week drie bruidsreporta-